

Anna Uzarowicz-Chmielewska, Dariusz Mikoś

Stryczowice, gm. Waśniów, woj.
kieleckie. Stanowisko 1

Informator Archeologiczny : badania 16, 59-60

1982

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

sondaż, ogółem przebadano 36 m². Uchwycono kraniec wschodni i południowy, odkrytego wcześniej, owalnego skupienia materiału kultury ceramiki wstęgowej rytej. Materiał krzemienisty wystąpił w niewielkich ilościach i były to przede wszystkim małe odłupki z krzemienia czekoladowego i jurajskiego. Odkryto także jeden drapacz i kilka odłupków retuszowanych w tym jeden z krzemienia świeciechowskiego.

W wykopie III natrafiono na pozostałości obiektu kultury łużyckiej.

Badania zakończono.

Materiały są przechowywane w Katedrze Archeologii UAM.

STRYCZOWICE, gm. Waśniów
woj. kieleckie
Stanowisko 1

Państwowe Muzeum
Archeologiczne w Warszawie

Badania prowadziła mgr Anna Uzariwicz-Chmielewska, przy udziale Dariusza Mikosia. Finansował WKZ w Kielcach. Piąty sezon badań. Osada neolityczna kultury pucharów lejkowatych.

Osada położona jest na wysoczyźnie lessowej między dwoma strumieniami, dopływami rzeki Kamionki.

Celem prac było:

1/ dalsze badania przebiegu fosy otaczającej osadę;
2/ dalsze wykopaliska w miejscu zagęszczenia osadnictwa wewnątrz osady; 3/ badania sondażowe poza fosą w miejscu wyorywania przez rolników dużych głazów.

Uchwycono dalszy przebieg fosy na długości 120 m, przy pomocy wierceń, ręczną sondą wiertniczą. Metoda ta jest bardzo wydajna i rokuje nadzieję uchwycenia całego przebiegu fosy w najbliższym sezonie wykopaliskowym.

Wewnątrz osady, nawiązując się do wykopu z 1981 r. przebadano obszar 131 m². Odkryto na nim 6 jam, każda posiadała inny charakter i prawdopodobnie odmienne pierwotne przeznaczenie. Płytsze 3 jamy /do 1 m głębokości/ zawierały bardzo dużą ilość zabytków, szczególnie ceramiki i kości. Obserwacja ilości fragmentów naczyń pozwala sądzić, że wyklei się z jednej jamy do 10 naczyń. Wydobyto też szereg przęślików, ciężarek tkacki, narzędzia krzemienne oraz bryżki hematytu.

Inne dwie jamy, były bardzo głębokie, dochodziły do 2,2 m głębokości.

Jama największych rozmiarów, zawierająca stosunkowo mało zabytków, posiadała na dnie dobrze zachowany ludzki szkielet, wyposażony tylko w większy fragment naczynia. Nie był to grób ani pochówek celowy, a sytuacja, w której znale-

ziono szkielet może wskazywać na nagły zgon osobnika i pozostawienie go w miejscu, gdzie zmarł. Jama ze szkieletem na dnie ze względu na swoje rozmiary mogła być małą ziemianką. Druga głęboka jama też posiadała małą ilość zabytków, natomiast w partii przydennej zalegała w niej grubsza warstwa popiołu. Wśród ciekawszych zabytków wydobytych z głębokich jam, zwraca uwagę miniaturowy toporek gliniany i krzemienne wkładki do sierpa.

Poza zasięgiem fosy w kierunku północnym w miejscu znajdowania przez rolników dużych kamieni założono wykop rozpoznawczy. Odkryto w nim dwa nierównoległe rzędy kamieni, odległe od siebie 14 m, na zewnątrz których występowały ślady pierwotnych rowów, które sugerują wybieranie ziemi wokół kamieni i formowanie jakiegoś nasypu, dziś już rozmytego. Między dwoma rzędami kamieni odkryto jamę; w dolnych jej częściach znaleziono dużo popiołu zawierającego najwięcej ceramiki i kości kultury pucharów lejkowatych. Nieduży zakres prac na tym wykopie utrudnia pełniejszą interpretację, ale wydaje się, że mamy tu do czynienia z innym funkcjonalnie obiektem niż osada otoczona fosą, prawdopodobnie z obiektem sakralnym.

Materiały przechowywane są w PMA w Warszawie.

Badania będą kontynuowane.

SZTYNWAG, gm. Grudziądz
woj. toruńskie
Stanowisko 3

Uniwersytet Mikołaja
Kopernika
Instytut Archeologii
i Etnografii w Toruniu

Badania prowadził mgr Stanisław
Kukawka z grupą studentów archeo-
logii. Finansował WKZ w Toruniu.
Pierwszy sezon badań. Osada kultu-
ry pucharów lejkowatych, faza III B.

Stanowisko usytuowane jest w dolinie Wisły na sto-
ku terasy nadzalewowej około 300 m na północ od szkoły w
Małym Rudniku. Osada jest silnie zniszczona przez gospodar-
kę rolną. Badaniami sondażowymi objęto wschodni skraj stano-
wiska,

Odsłonięto obszar 55 m² /10 wykopów sondażowych/.
Poniżej warstwy ornej we wszystkich wykopach zalegał całec,
materiał sporadycznie tylko występował w partiach stropo-
wych warstwy calcowej. Z powierzchni stanowiska oraz z wy-
kopów pochodzi około 450 fragmentów ceramiki i około 20
artefaktów krzemienych /w tym 2 groty strzał/.

Stylistyka materiału ceramicznego pozwala wstęp-
nie datować osadę na fazę III B rozwoju kultury pucharów
lejkowatych. Niektóre elementy zdobnictwa świadczą o sil-
nych kontaktach ze społeczeństwami kultur strefy leśnej.